

feedback, der ligger i dette forsøg, er så meget vigtigere end de eventuelle problemer, der kan være af den art. Derfor er vi medforslagsstillere, og vi håber også, at det flertal, der klart og tydeligt er her i Folketinget for at støtte hovedelementet i forslaget, efter en kort udvalgsbehandling kan blive omsat til f.eks. en ændring af det lovforslag, vi lige behandlede for et øjeblik siden.

Vibeke Kiil (CD):

Da Centrum-Demokraternes ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne fremføre følgende:

Af bemærkningerne til lovforslag nr. L 142, som lige er blevet behandlet, fremgår det, at Patientklagenævnet faktisk allerede har besluttet at iværksætte initiativer, der går i samme retning som dette beslutningsforslag. Én gang om måneden og altså ikke kun i nævnets årsberetning vil der blive udsendt et nyhedsbrev med kommentarer til og resumeer af afgørelser, og det mener CD er positivt. Vi er principielt enige i, at der skal ske en offentliggørelse af Patientklagenævnets afgørelser på grund af den funktion, de har i relation til sundhedsvæsenet, men en klar forudsætning er naturligvis, at det sker i anonymiseret form.

Beslutningsforslaget er mere vidtgående end nævnets nye praksis, idet der ikke kun ønskes offentliggjort resumeer, men egentlige afgørelser, mens nævnet til gengæld vil offentliggøre tingene oftere. Jeg mener, der er en god pointe i at offentliggøre egentlige afgørelser i det, der kaldes en slags domssamling, og jeg kan derfor sige, at Centrum-Demokraterne har sympati for både nævnets initiativ og beslutningsforslaget.

Poul Nødgaard (DF):

Dansk Folkeparti støtter også dette forslag, og vi er medforslagsstillere til det.

Jeg vil også sige, at da jeg sad og lyttede lidt til det, ministeren sagde, da hun kommenterede forslaget, syntes jeg ikke, det lød til, at ministeren var helt negativ over for det. Det kan være, jeg har misforstået det, men i hvert fald er der noget, der tyder på, her efter at jeg har siddet og hørt de forskellige ordførere, at der faktisk er et flertal her i Folketinget, der ønsker en eller anden form for offentliggørelse. Selvfølgelig skal det være i anonym form, det kan ikke være nogen tvivl om.

Hvis ministeren viste en positiv indstilling, er jeg også sikker på, at vi ved fælles hjælp her i

Folketinget kan finde en måde til at offentliggøre de ting på. Det føler jeg mig fuldstændig sikker på, og jeg appellerer til ministeren om at tage arbejdstøjet på og samarbejde med et flertal i Folketinget for at gennemføre forslaget. Samfundet har jo efterhånden udviklet sig hen imod mere og mere åbenhed, og jeg kan ikke se, det skulle være nogen katastrofe for regeringen, fordi man gennemførte et sådant forslag.

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Det lyder umiddelbart, som om hr. Poul Nødgaard har haft en lidt selektiv hørelse under mit indlæg, for vi mener under ingen omstændigheder, det ville være en katastrofe med større åbenhed. Hele mit indlæg gik på at argumentere for en større åbenhed, og det var derfor, jeg beskrev, hvordan virkeligheden reelt har overhalet dette forslag.

Reelt har jeg lidt svært ved at se, hvor den store uenighed skulle ligge, for det eneste, vi diskuterer her, er, om alle sager skal offentliggøres, eller om det kun skal være principielle sager. Derudover diskuterer vi, om det skal være en forsøgsordning, og hvordan den i givet fald skal tilrettelægges, og vi diskuterer vel også, hvordan man kan målrette denne information, så alle de parter, der gerne skulle blive klogere af sagsbehandlingen i Patientklagenævnet, får det maksimale ud af det.

Derfor er det overhovedet ikke noget med, hvem der er åbne, og hvem der ikke er åbne; det er kun et spørgsmål om at finde frem til den metode, der sikrer, at vi får mest muligt ud af arbejdet. Her synes jeg, det er godt at tage udgangspunkt i virkeligheden, og det, jeg kalder virkeligheden, er den praksis, Patientklagenævnet allerede har indledt.

Jeg lagde mærke til, at under debatten om det forrige forslag, vi havde til behandling, var der en taler, der mente, at man bare skulle gøre, som man gør i Det Sociale Ankenævn; men som det netop blev sagt af fru Vibeke Peschardt, er det jo ikke alle sager, der drejer sig om. Det er udvalgte sager, det er sager, som har principiel rækkevidde, det er sager, hvor man er sikker på, at her er der noget, som kan bruges som afsæt for en kvalitetsforbedring og vel også for en bedre, ensartet sagsafgørelse.

Så med hensyn til sigtet er der ingen slinger i valsen, det er vi fuldstændig enige i. Det er kun metoden, vi diskuterer, og det er derfor, jeg siger, at der nok ikke skulle være nogen uoverstigelig barriere mellem regeringspartierne og